

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/11/2015
Identifikačné číslo spisu:	6014200886
Dátum vydania rozhodnutia:	09.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6014200886.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu KEY SEVEN, s.r.o., so sídlom Kôšikovo 744/9, 977 01 Brezno, IČO: 461 00 890, právne zastúpeného JUDr. Miroslav Kriška, AK, so sídlom v Brezne, Rázusova 79, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/239749/2014/5098 zo dňa 22. mája 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. októbra 2014, č.k. 23S/129/2014-104, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/129/2014-104 zo dňa 29. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Žalovaný j e p o v i n n ý do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 148,22 € na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 29. októbra 2014, č.k. 23S/129/2014-104 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/239749/2014/5098 zo dňa 22.05.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - správcu dane Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601403/5/605933/2014/Nepl zo dňa 14.02.2014, ktorým určil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. (ďalej len „daňový poriadok“) rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok roku 2011 v sume 18 399,28 €. Zároveň z nadmerného odpočtu zisteného správcou dane za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2011 vo výške 161,07 € bola odpočítaná suma 148,07 € od vlastnej daňovej povinnosti za zdaňovacie obdobie I. kalendárny štvrťrok 2012. Od vlastnej daňovej povinnosti nebola odpočítaná suma 13,- € a táto suma bola vrátená podľa § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) do 10 dní od skončenia daňovej kontroly. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 509,52 €.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný aj správca dane nedostatočne odôvodnili závery o zneužití systému DPH (podvodné konanie) zo strany žalobcu v súvislosti s jeho obchodnými transakciami. Uviedol, že takéto konanie správne orgány odôvodňovali v podstate iba personálnym prepojením v osobe konateľa žalobcu s konateľom jeho dodávateľa (spoločnosť LUNALIM, s.r.o.) Ďalej tým, že po predaji obchodného podielu spoločnosti LUNALIM, s.r.o. a zmene obchodného mena na spoločnosť BELABI, s.r.o. s novým spoločníkom a konateľom - p. X. G. G. podľa výpisu z obchodného registra od 29.12.2011, konateľ novej spoločnosti BELABI, s.r.o. bol nezastihnuteľný a nedalo sa preveriť, či údaje uvedené v jeho daňovom priznaní zahŕňajú aj daň z preverovaných plnení a túto skutočnosť mal žalobca využiť vo svoj prospech. Ďalej v súvislosti s nákupom nehnuteľností žalovaný tvrdil, že konateľ spoločnosti žalobcu aj spoločnosti LUNALIM, s.r.o. S. K. mohol v súvislosti s kúpou a predajom nehnuteľností uplatniť oslobodenie od dane v zmysle § 38 zákona o DPH, čo neurobil. Podľa názoru krajského súdu, pre vyslovenie záveru o zneužití práva a podvodného konania nebolo zo strany žalovaného (správca dane) vykonané dostatočné dokazovanie, ktoré sa prejavilo v nedostatočnom odôvodnení záverov rozhodnutí prvostupňového aj druhostupňového orgánu. Skonštatoval, že správca dane aj žalovaný v danom prípade správne poukázali na ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH s tým, že skutočnosti podľa týchto ustanovení tvorí dôkazné bremeno daňového subjektu. Poukázal však na skutočnosť, že v prípadoch tvrdenia zneužitia systému DPH je dôkazné bremeno aj na daňových orgánoch, aby túto skutočnosť preukázali. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že žalovaný aj správca dane mali zisťovať, či v súčasnosti s konateľom žalobcu a spoločnosti LUNALIM, s.r.o. (prípadne aj ďalšími subjektmi a dôkazmi) išlo o reálne vykonané obchody, či tieto boli potrebné pre podnikateľskú činnosť žalobcu a pod. V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na výpoveď konateľa spoločnosti žalobcu a aj jeho právneho zástupcu na pojednávaní. Podľa krajského súdu, žalovaný mal teda zisťovať nielen personálne prepojenie, ale aj hospodársky účel a cieľ predmetných obchodných transakcií a až potom vysloviť závery o zneužívaní práva v súvislosti s odpočtami DPH. Skonštatoval, že uvedené sa v doterajšom konaní nestalo. Zároveň uviedol, že žalovaný v rozhodnutí nevyhodnotil ani skutočnosť, že pre odpredaj obchodného podielu uzatvoril žalobca so spoločnosťou P-L-K, s.r.o., so sídlom v Rimavskej Sobotě, zmluvu o sprostredkovaní dňa 10.11.2011, ktorá bola žalovanému predložená až v odvolacom konaní.

Krajský súd v konaní zistil aj vážnu formálnu (procesnú) chybu, keď žalovaný vo výroku rozhodnutia zo dňa 22.05.2014 uviedol, že potvrdzuje rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601403/5/605933/2014/Nepl zo dňa 14.02.2013, hoci rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané dňa 14.02.2014. Vzhľadom na to, že dátum prvostupňového správneho rozhodnutia uvedený vo výroku rozhodnutia žalovaného nekorešponduje s dátumom rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo napadnuté odvolaním žalobcu, ako aj vzhľadom na to, že výrok je podstatnou náležitosťou rozhodnutia, krajský súd považoval rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné a v tejto súvislosti aj nezákonné. Dodal, že takýto výrok, ako aj následne celé rozhodnutie by sa nemohlo stať vykonateľným. Krajský súd však neuznal námietky žalobcu v súvislosti s vykonávaním daňovej kontroly v dĺžke viac ako 1 rok. Uviedol, že daňová kontrola bola začatá dňa 16.05.2012 a ukončená dňa 13.02.2013 zaslaním výzvy na vyjadrenie sa k protokolu o výsledku daňovej kontroly zo dňa 24.01.2013. Krajský súd skonštatoval, že zákonná lehota na vykonanie daňovej kontroly stanovená ustanovením § 46 daňového poriadku teda nebola prekročená, pričom žalobca mal v priebehu daňovej kontroly možnosť nazeráť do spisu a preveriť si tak všetky doklady a skutočnosti ohľadom zdaniteľných obchodov.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že priznal žalobcovi trovy konania, ktoré predstavujú zaplatený súdny poplatok vo výške 70,- €, trovy právneho zastúpenia a náhrady za stratu času. Priznané trovy právneho zastúpenia pozostávajú z troch úkonov (príprava a prevzatie vecí, spísanie žaloby, účasť na pojednávaní) po 134,- € + 3x režijný paušál 8,04 €, spolu 426,12 €, náhrada za stratu času na ceste na pojednávanie z Brezna do Banskej Bystrice a späť predstavuje podľa vyčíslenia žalobcu 13,40 €. Spolu trovy konania predstavujú 509,52 € a boli vyčíslené v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (§ 11 ods. 4, § 17). Krajský súd nepriznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia za jeden úkon (vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného), pretože takýto úkon od právneho zástupcu žalobcu nežiadal a ani ho nepovažoval za účelný.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti tomuto rozsudku krajského súdu odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobcu zamietol a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania. V prvom rade napadol záver krajského súdu, o tom, že v predmetnej veci žalovaný aj správca dane nedostatočne odôvodnili závery o zneužití systému DPH, nakoľko má za to, že postupoval v súlade so zákonom o DPH, zákonom č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov a závermi SD EÚ v rozsudkoch C-255/02 Halifax, v ktorom Súdny dvor EÚ definoval zneužitie práva, a ktorý sa priamo vzťahuje na predmetný prípad. Uviedol, že žalovaný aj správca dane vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu pre vydanie predmetného rozhodnutia a svoje rozhodnutia náležite odôvodnili a preto podľa názoru žalovaného krajský súd nemal dôvod posúdiť ho ako nedostatočne zdôvodnené a vadné. Ďalej žalovaný podrobne poukázal na dôvody, z ktorých je zrejmé, že konaním žalobcu došlo k zneužitiu práva. Poznamenal, že skutočnosti, že zo strany žalobcu došlo k zneužitiu systému DPH a získanie daňovej výhody, sú podrobne opísané v napadnutom rozhodnutí a z tohto dôvodu ich žalovaný v odvolacom konaní nebude znovu uvádzať.

Podľa žalovaného, obidva daňové subjekty KEY SEVEN, s.r.o. a LUNALIM, s.r.o. v čase uzatvárania kúpnych zmlúv zo dňa 10.11.2011 boli personálne prepojené a to v osobe jediného spoločníka a jediného konateľa S. K., ktorý následne predal spoločnosť LUNALIM, s.r.o. spoločnosti BELABI, s.r.o. a zmenil aj osobu spoločníka a osobu štatutárneho zástupcu na osobu X. G. G.. Uviedol, že jediným cieľom tohto konania bolo zníženie daňového zaťaženia a odpočítanie DPH. Ďalej poznamenal, že daňový subjekt KEY SEVEN, s.r.o. vznikol dňa 29.03.2011 dňom zápisu do obchodného registra, pričom ako sídlo je zapísaná adresa Kôšikovo 744/9, Brezno, čo je adresa rodinného domu, ktorý v tom období už vlastnil daňový subjekt LUNALIM, s.r.o. Žalovaný má za to, že ak by daňový subjekt naozaj mal záujem uskutočniť svoj deklarovaný podnikateľský zámer a zriadiť si reálne sídlo spoločnosti na adrese Kôšikovo 744/9, Brezno, mohol kúpiť uvedenú nehnuteľnosť už v období, keď podával návrh na zápis sídla spoločnosti KEY SEVEN, s.r.o., Brezno. Dodal, že reálnosť vykonávania ekonomickej činnosti v zmysle podnikateľského zámeru mohol S. K. ako jediný konateľ v oboch spoločnostiach preukázať tak, že uvedenú nehnuteľnosť - rodinný dom a hospodársku budovu mohol dodať od spoločnosti LUNALIM, s.r.o. do spoločnosti KEY SEVEN, s.r.o. s uplatnením dane v zmysle § 38 zákona o DPH.

Poukázal na skutočnosť, že spôsob dodania nehnuteľností až v decembri 2011 bez uplatnenia oslobodenia je dôkazom toho, že kontrolovaný daňový subjekt KEY SEVEN, s.r.o. v osobe konateľa S. K. vedel, že si uplatňuje odpočítanie dane z nákupu nehnuteľností v 4. štvrtroku 2011 od platiteľa, u ktorého sa vznik daňovej povinnosti nepodarí preveriť z dôvodu jeho predaja štátnemu príslušníkovi Maďarska. Poznamenal, že daňový subjekt neuviedol, z akého dôvodu bol nútený predat' obchodný podiel v spoločnosti LUNALIM, s.r.o., teda prečo nepodnikal ďalej aj v spoločnosti LUNALIM, s.r.o. a zároveň aj v novozaloženej spoločnosti KEY SEVEN s.r.o., čo mu právny systém umožňuje. Ďalej opakovane uviedol skutočnosti za účelom prešetrenia a zistenia skutočností k daňovej kontrole uvedené v zápisnici o miestnom zisťovaní č. 9600404/5/3279978/2012/Nep1, výsledkom ktorej bolo zistenie správcu dane, že spoločnosť KEY SEVEN, s.r.o. nesídlila na adrese Kôšikovo 744/9, Brezno, podnikateľskú činnosť so zameraním na chov raticovej zveri, domáceho dobytku a agroturistiky daňový subjekt nevykonával. Zároveň uviedol, že stavebné a rekonštrukčné práce pri budovaní sídla spoločnosti a zverofarmy neboli ukončené. Vyslovil názor, že žalobca mal zámer použiť finančné prostriedky z odpočtu DPH na budovanie sídla spoločnosti KEY SEVEN, s.r.o. a zverofarmy. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, ktorý uviedol, že nenesie zodpovednosť za konanie dodávateľa BELABI, s.r.o., pričom má za to, že tvrdenie žalobcu sa zakladá na účelových zmenách, ku ktorým došlo v obchodnom registri SR, pretože dodávateľom spoločnosti BELABI s.r.o. je spoločnosť LUNALIM s.r.o., ktorej jediným konateľom je S. K.. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Sžf/97/2009, v ktorom zdôraznil zásadu poctivého obchodného styku.

Podľa názoru žalovaného, kontrolovaný daňový subjekt síce ku kontrole predložil doklady, ktorými deklaroval nákup tovarov a služieb, avšak správca dane zistil, že predložené doklady sú len formálnym deklarovaním zdaniteľného obchodu, ktorého cieľom malo byť získanie daňovej výhody. Uviedol, že aj napriek tomu vo výroku žalovaného je nesprávne uvedený rok vydania rozhodnutia správcu dane, nemá

to vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Žalovaný má za to, že k predmetnej chybe došlo pri písaní textu, rozhodnutie je nezameniteľné, preto sa nejedná o nepreskúmateľné rozhodnutie.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného zo dňa 28.01.2015 poukázal na skutočnosť, že žalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, poukázal však na argumentáciu žalovaného spočívajúcu v nesprávnych a účelových tvrdeniach. Žalobca navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, plne sa stotožniac s právnym posúdením veci v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/239749/2014/5098 zo dňa 22.05.2014, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - správcu dane Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601403/5/605933/2014/Nepl zo dňa 14.02.2014, ktorým určil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok roku 2011 v sume 18 399,28 €. Dôvodom pre vydanie rozhodnutia o určení rozdielu dane z pridanej hodnoty boli zistenia daňovej kontroly začatej dňa 16.05.2012, ktoré zistenia boli obsahom protokolu zo dňa 24.01.2013. V danom prípade podľa žalovaného (správcu dane) žalobca porušil ustanovenia § 48 ods. 1, § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, pretože odpočítal daň, ktorá bola vo faktúrach, v kúpnej zmluve uvedená len z dôvodu získania daňovej výhody a daň voči nemu nebola uplatnená iným platiteľom v tuzemsku. Žalobca si uplatňoval odpočítanie dane z pridanej hodnoty z faktúr za nákup osobného motorového vozidla zn. NISSAN NAVARA, nákladného prívesu zn. AGADOS, za nákup nehnuteľností podľa kúpnej zmluvy, zo zmluvy o dielo na zhotovenie stavby, faktúr za prijaté stavebné práce a z hromadných výdavkových pokladničných dokladov za nákup PHM. Všetky faktúry adresované žalobcovi boli vystavené spoločnosťou LUNALIM, s.r.o. Brezno. Kúpna zmluva na predaj nehnuteľnosti, ako aj zmluva o dielo na stavebné práce bola uzatvorená medzi dodávateľom LUNALIM, s.r.o. Brezno a odberateľom spoločnosťou žalobcu. Obidve spoločnosti mali v čase obchodovania (faktúry z 10.11.2011, z 05.12.2011, kúpna zmluva na nehnuteľnosti z 10.11.2011, zavkladovaná 08.12.2011, zmluva o dielo zo dňa 05.05.2011) rovnakého a jediného konateľa (aj spoločníka) S. K.. Žalovaný (správca dane) vyčísľil rozdiel vzniku práva na úplné odpočítanie dane podľa § 51 ods. 1 písm. a/ (základná sadzba) pri nákupe osobného motorového vozidla a nákladného prívesu vo výške 4 040,- €, za nákup nehnuteľnosti vo výške 8 333,33 €, za stavebné práce vo výške 6 000,- € a za nákup PHM 25,95 €. Žalovaný aj správca dane ako hlavné dôvody pre vydanie rozhodnutia uviedol, že predložené doklady správcovi dane boli len formálnym deklarováním zdaniteľného obchodu, pričom cieľom zdaniteľných obchodov bolo získať daňovú výhodu, a to neodvedenie dane u dodávateľa a súčasné odpočítanie tejto dane u odberateľa s tým, že charakter týchto obchodov dokazuje právne, ekonomické a personálne prepojenie medzi spoločnosťami žalobcu a spoločnosťou LUNALIM, s.r.o. Žalovaný (aj správca dane) s poukazom na rozsudok Európskeho súdneho dvora c. C-255/02 - Halifax mal za to, že ide v danom prípade o zneužitie práva zo strany žalobcu.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil

dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu, súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa sám v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné najmä kvôli prameňu z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 3 ods. 1 až 3 zákona c. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok), pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalovaného uvedených v odvolaní doplnia nasledovné:

Najvyšší súd má za to, že predpokladom vyslovenia záveru žalovaného, že konaním žalobcu došlo k zneužitiu práva na účely získania daňovej výhody, je dostatočne vykonané dokazovanie spočívajúce vo vykonaní úkonov zo strany žalovaného (správca dane) s cieľom odstrániť existujúce nezrovnalosti. Princíp aplikácie zneužitia práva spočíva v naplnení objektívnych a subjektívnych kritérií. Objektívne kritériá spočívajú v porovnaní obchodnej transakcie s ostatnými podobnými transakciami a subjektívne

kritériá spočívajú v posúdení právnych, hospodárskych a personálnych vzťahov v reťazci. Subjektívne kritériá možno naplniť aj preukázaním, že platiteľ dane vedel alebo vedieť mohol, že je súčasťou podvodu. Za účelom naplnenia subjektívnych a objektívnych kritérií je na správcovi dane, aby v rámci zákonného procesu dokazovania získal dôkazné prostriedky, ktoré môžu spočívať napríklad v zistení, že s danou komoditou nie je pravdepodobné v krajine vývozu obchodovať, nie je preukázaný pôvod tovaru, tovar je nadhodnotený, v reťazci neprebiehajú právne vzťahy štandardným spôsobom - ústne zmluvy, platby v hotovosti, nevyžadovanie zmluvných sankcií a pod. Je na správcovi dane, aby zhromaždenými dôkazmi presvedčil, že je naozaj namieste zásah do právnej istoty platiteľa dane prostredníctvom princípu zneužitie práva. Aplikácia princípu zákazu zneužitia práva je však možná až subsidiárne, tzn. v prípade, keď správca dane nie je schopný pomocou platného a účinného pozitívneho práva preukázať, že platiteľ dane uplatňuje právo na odpočítanie dane v rozpore s týmto právom. Pochybnosti o správnych záveroch správcu dane, spôsobuje aj reálne konanie žalobcu, keď šírka popísaných projektov a najmä príprava a spracovanie v danom štádiu týchto projektov, podľa názoru Najvyššieho súdu nesvedčí o tom, že žalobca tento projekt vytvoril na použitie krytie fiktívnych úkonov a odčerpanie DPH, pričom bude potrebné posúdiť v ďalšom konaní aj rozsah ich realizácie a skutočnú využiteľnosť.

Najvyšší súd sa stotožňuje s právnym záverom vysloveným v odôvodnení krajského súdu, že v predmetnej veci nebolo zo strany žalovaného aj správcu dane dostatočne preukázaný hospodársky účel a cieľ obchodných transakcií žalobcu, z ktorých by bolo možné vysloviť záver, že žalobca mal záujem získať daňovú výhodu na základe predložených dokladov.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu za odvolacie konanie vo výške 148,22 € ako trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci - podanie vyjadrenia k odvolaniu z 28. januára 2015, podľa § 11 ods. 1 vyhl.č. 655/2004 Z. z.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.